

И стори се чудо, — чу Господъ молбата
И тесния гробъ се разтвори.
И яхна си Лазаръ припряната коня —
Потегли направо въ Загоре.

Премина край деветъ села, и отби се
Въ десетото, Каменна Чука;
Тамъ право се спре на Петканини порти,
И тихо на порти почука.

— «Стани, поемни отъ ръцете ми плоска
И хайде съсъ мене Петкано,
Че седемъ сме сватби подигнали — дойдохъ
На весели сватби съ покана!»

Излезе Петкана та брата посрещна,
Ръка му целуна, и тръпна
Подникна го мълкомъ подъ вежди и тѣй му
Сподавени думи пошъпна:

«Защо ти сж, братко, тѣй жълти ръцете
И образа синкавъ, подпухналъ?
Болялъ ли си болестъ невярна, че тѣй ти
Миришешъ на пръстъ, на подмухналъ?»

— «Отъ болестъ не ще е... Но къщи сме седемъ
Подигнали, сестро, туй лято;
На пръстъ азъ доганямъ, че редъ ми се падна
Самси да префърлямъ земята.»

Петкана се върна, стѣкми, премени се
Съ нова за сватба премяна, —
И тръгнаха. Ето, отъ както на пъть сж,
День мина и други настана.

Ей майчино село далечъ се съзира;
Презъ валогъ навлизатъ въ лозята;
Въ почуди озърна се плахо Петкана,
И съ думи изви се къмъ брата: